

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.050/2023/5/II.

A felperesek:

Felperes1, Cím2 – I rendű

Felperes2, Cím3 – II. rendű

A felperesek képviselője:

Dr. Illés Attila József Ügyvédi Iroda, Cím4, ügyintéző: dr. Illés Attila ügyvéd – az I. és II. rendű felperesek képviseletében

Az alperes:

Alperes1, Cím1

Az alperes képviselője:

Méhes és Horváth Ügyvédi Iroda, Cím5, ügyintéző: dr. Horváth Dániel ügyvéd

A per tárgya: sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 4.P.20.445/2021/18.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és azt állapítja meg, hogy az alperes a

Budapest Környéki Törvényszék 1.Bf.533/2020/16. számú végzésével helybenhagyott, a Dunakeszi Járásbíróság 5.B.268/2017/50. számú ítéletében bűncselekménynek minősített magatartásaival sértette meg az I. és II. rendű felperesek magánélethez fűződő személyiségi jogát.

Az I. rendű felperesnek járó sérelemdíj összegét 1.000.000 (egymillió) forint és kamatai összegre felel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. és II. rendű felpereseknek egyetemlegesen 45.000 (negyvenötezer) forint + áfa perköltséget és az I. rendű felperesnek további 24.000 (huszonnégyezer) forint perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 144.000 (száznegyvennégyezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint az alperes párkapcsolatban állt az I. rendű felperessel, amely kapcsolatnak az I. rendű felperes vetett véget. Ezt követően az alperes kiderítette, hogy ki az I. rendű felperes új párja, hol lakik, majd 2016. április 26. napján egy névtelen levelet küldött a II. rendű felperesnek, megpróbálva az I. rendű felperessel való kapcsolatát aláásni.

A II. rendű felperes másnap felkereste az alperest a munkahelyén, a városi bankban, ahol szerette volna megtudni, párhuzamos kapcsolatban van-e az I. rendű felperes az alperes és közte. Az alperes erre vonatkozóan nem tudott semmilyen bizonyítékot mutatni, ezért a II. rendű felperes a bankból távozott, a maga részéről lezártak tekintve a történeteket. Az alperes 2016. április 29. napján azonban felkereste a II. rendű felperest a munkahelyén, a városi újságban, hogy az I. rendű felperessel fennálló kapcsolatának igazolására fényképeket mutasson a II. rendű felperesnek, azonban a II. rendű felperes nem volt bent. Miután a II. rendű felperes visszatért a munkahelyére és megtudta, hogy az alperes kereste őt, felhívta telefonon és a városi parkban találkozót beszéltek meg, ahol az alperes megmutatta a II. rendű felperesnek a dátum nélküli fotókat, amelyek az I. rendű felperesről és róla készültek.

A II. rendű felperes ekkor megkérte az alperest, hagyja őket békén, a továbbiakban ne avatkozzon a magánéletükbe.

Ezt követően az alperes 3-4 alkalommal felhívta telefonon a II. rendű felperest azzal, hogy nem illenek össze az I. rendű felperessel, a telefonhívások azt követően maradtak abba, hogy a II. rendű felperes közölte az alperessel, a továbbiakban hangfelvétellel fogja rögzíteni a beszélgetéseket.

2016. május 6. napján az alperes megállította városban, az utcán a II. rendű felperest azzal, hogy nem illik össze az I. rendű felperessel, 2016. május 14. napján a II. rendű felperes lakása előtt várakozott, majd a postaládájába be akart dobni egy levelet, amit az éppen akkor a lakásából kilépő II. rendű felperes akadályozott meg, a levelet a szemébe dobva.

Az alperes 2016. április végétől kezdődően, több héten keresztül, heti 3-4 alkalommal figyelte és többször követte a II. rendű felperes mozgását lakóhelyén, városban. 2016. június 6. napján, a II. rendű felperes az I. rendű felpereshez költözésének napján szintén megfigyelte őket.

A II. rendű felperest ért inzultusok miatt az I. rendű felperes 2016. május 23. napján az alperessel szemben az bankhoz panaszt terjesztetett elő, leírva, hogy az alperes a fiókvezetői tisztségéhez méltatlanul viselkedik és kérte, hogy a munkáltató tegye meg a szükséges intézkedéseket. A panasz miatt az alperes az I. rendű felperessel szemben rágalmazás vétsége miatt büntetőeljárást indított. A 2016. július 4. napján a városi Járásbíróságon megtartott személyes meghallgatáson az I. rendű felperes arra kérte az alperest, semmilyen módon ne keresse őket a továbbiakban, hagyja őket békén.

Ezt követően az alperes azért, hogy az I. rendű felperessel – annak akarata ellenére – beszélni tudjon, munkatársán keresztül, más nevet használva bejelentkezett az I. rendű felpereshez, azt a látszatot keltve, hogy ügyvédi megbízást szeretne adni neki, majd az alperes az ügyvédi irodában 2016. július 18. napján munkatársával, név3val együtt megjelent. Az I. rendű felperes elhatárolódott a beszélgetéstől, távozásra szólította fel az alperest és ismételten megkérte, a jövőben ne avatkozzon a magánéletébe, ne keresse őt.

Ezt követően az I. rendű felpereshez 2016. július 25. napján és 2016. október 17. napján is új ügyfélként jelentkezett be ismeretlen személy, tanácsadásra időpontot kérve, a megbeszélte időpontban azonban az alperes jelent meg az ügyvédi irodában, akit az I. rendű felperes távozásra szólított fel.

2016. október 16. napján az alperes az I. rendű felperes édesanyja, név lakása előtt, a kapualjban várta az I. rendű felperest, tudva, hogy vasárnaponként mindig az édesanyjával ebédel. Az I. rendű felperes ekkor sem kívánt az alperessel beszélni és távozásra szólította fel őt.

Az alperes ezt követően közös ismerősükön, név1on keresztül próbálta felvenni a kapcsolatot az I. rendű felperessel, arra kérve őt, hogy az I. rendű felperesnél a kapcsolatuk helyreállítása érdekében járjon közbe és egy levelet adjon át neki. név1 fel is vette a kapcsolatot az I. rendű felperessel, tőle másnap tanácsadásra időpontot kért és az I. rendű felperes ügyvédi irodájában a levéllel megjelent, azonban az I. rendű felperes a levelet nem volt hajlandó átvenni és arra kérte név1t, hogy ne avatkozzon a magánéletébe.

Miután az alperes így sem tudta felvenni a kapcsolatot az I. rendű felperessel, ezért 2016. november 11. napján az I. rendű felperes édesanyja, név üzletében megjelent, ahol az I. rendű felperes jelenlétében különböző iratokat próbált meg átadni névnek, amiket azonban sem név, sem az I. rendű felperes nem vett át, az alperest távozásra szólították fel.

Az alperes 2016. november hónapban még több alkalommal írt SMS üzenetet az I. rendű felperesnek, azzal fenyegetve meg, hogy tönkreteszi az életét.

Az alperes a fenti magatartásával a II. rendű felperes és az I. rendű felperes életébe huzamosabb időn keresztül beavatkozott, családí életüket, nyugalmukat megzavarta.

Az alperest ezen cselekmények miatt a Dunakeszi Járásbíróság 2020. június 19. napján hozott ítéletében bűnösnek találta két rendbeli zaklatás vétségében, ezért őt halmazati büntetésül 200 napi pénzbüntetésre ítélte, az 1 napi tétel összegét 2.000 forintban állapította meg, valamint kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Budapest Környéki Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2021. szeptember 30. napján kelt 1.Bf.533/2020/16. számú végzésével a Dunakeszi Járásbíróság fenti ítéletét helybenhagyta.

[2] A felperesek keresetükben kérték annak megállapítását, hogy az alperes megsértette a magánéletéhez fűződő személyiségi jogukat, valamint a jóhírnevüket és a becsületüket. Kérték továbbá, hogy a bíróság kötelezze javukra személyenként 1.500.000 forint sérelemdíj és annak 2016. december 2. napjától késedelmi kamat megfizetésére.

Előadták, hogy a Dunakeszi Járásbíróság 5.B.268/2017/50. számú ítéletének tényállására alapítják a kereseti kérelmeiket. Mivel a bíróság megállapította a bűncselekmény elkövetését, ezért a sérelmükre a személyiségi jogsértések elkövetése is megállapítható, amely megalapozza a sérelemdíj iránti igényüket.

[3] Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy zaklató magatartást nem tanúsított, nem sértette meg a felperesek becsületét és a jóhírnevüket sem. Utalt arra, hogy a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 22.M.627/2016/46. számú ítéletében rögzítette, hogy az állított zaklatás vonatkozásában a jelen per felpereseinek előadásai egymástól jelentősen eltérnek. Elévülési kifogásként arra hivatkozott, hogy a fizetési meghagyásos eljárás kezdeményezésének időpontjára való tekintettel, a 2016. május 13. napja előtt történt bármiféle cselekményből eredő követelés elévült.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperesek magánéletéhez fűződő személyiségi jogát, ezért kötelezte arra, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 600.000, míg a II. rendű felperesnek 1.200.000 forint sérelemdíjat és ezen összegek után 2016. december 2. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát; míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessen meg a felpereseknek 341.460 forint perköltséget, amely 53.460 forint áfa összeget tartalmaz.

Rögzítette, miszerint a Dunakeszi Járásbíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes a felperesek kifejezett kérése ellenére avatkozott be a magánéletükbe, hiszen az I. rendű felperessel több alkalommal kívánt személyes kapcsolatba kerülni különböző módszerekkel, vagy más személyt megkérve, hogy mint potenciális ügyfél jelentkezzen be hozzá, vagy maga várta őt, hogy beszélni tudjon vele, illetve több alkalommal sms üzeneteket is küldött részére, valamint megfigyelte őt az otthonánál is.

A munkaügyi bíróság azon megállapítása, miszerint a munkaügyi perben nem nyert bizonyítást, hogy alperes a felpereseket zaklatta, nem bír relevanciával, mert azon bíróságnak az alperes és a volt munkáltatója közti jogvitát kellett elbírálnia, azaz, hogy a munkáltató azonnali hatályú felmondása a jogszabályoknak megfelelő volt-e, továbbá azért sem, mert ebből következően a bizonyítandó tények is részben másra irányultak és akkor még nem hozott a büntetőbíróság ítéletet, amely az alperes bűnösségét a zaklatás büntetében jogerősen megállapította.

Mindezek alapján megállapította, hogy az alperes megsértette a felpereseknek a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:43. § b) pontjában nevesített magánélethez fűződő személyiségi jogát.

A jóhírnév és becsület megsértése körében előterjesztett kereseti kérelmeket nem találta megalapozottnak. Osztotta az alperes azon érvelését, hogy ilyen személyiségi jogsértés esetén pontosan meg kell jelölni, hogy mely sérelmezett kifejezés, konkrétan mely személyiségi jogot sértette, az mikor, ki jelenlétében történt, mely cselekménnyel vagy mulasztással valósult meg, már csak azért is, mert csak ez alapján lehet bizonyítást lefolytatni, illetve vizsgálni, hogy mi a jóhírnevet és mi a becsületet sértő kijelentés. A felperesek azonban csak általánosságban fogalmazták meg, hogy az alperes által tett kijelentések – azok konkrét megjelölése nélkül – sértik egyrészt a jóhírnevüket, másrészt a becsületüket.

A sérelemdíj mértékének meghatározása során értékelte, hogy az alperes huzamosabb ideig, majd hat hónapon keresztül avatkozott be a felperesek magánéletébe, hogy az általa tanúsított magatartás nyilvánvalóan komoly pszichés terhelést jelentett a felpereseknek. A felpereseknek ez idő alatt a mindennapi életükben jelentős változás állt be, hiszen úgy a közlekedési, mint bevásárlási szokásaikon, szabadidős tevékenységeiken módosítaniuk kellett, több ember felé kellett magyarázkodniuk a legbensőbb magánéletüket illetően. Figyelemmel volt ugyanakkor arra is, hogy az alperes magatartása és annak következményei nem egyformán sújtották a felpereseket, saját előadásaik szerint is az inkább a II. rendű felperes felé irányult. Értékelte azt is, hogy az I. rendű felperes – aki egyébként jogi diplomával rendelkező, ügyvédként praktizáló személy, még ha büntető területre is szakosodott – maga is a jogtalanság talajára lépett az alperessel szemben, amelyeket jogerős büntető és polgári ítéletek is megállapítottak.

Nem találta megalapozottnak az alperesnek az elévüléssel kapcsolatos kifogását, egyrészt mert a zaklatás törvényi tényállása szerint az csak akkor valósul meg, ha az elkövető rendszeresen vagy tartósan háborgatja a sértettet, azaz egy cselekménnyel az nem valósítható meg, másrészt azért sem volt relevanciája az elévülési kifogásnak, mivel azt a jóhírnév és becsületsértés körében vizsgálhatta volna, azonban e vonatkozásban a keresetet elutasította.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes fellebbezést, az I. rendű felperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

[6] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperesek keresetének teljes elutasítását kérte.

Előadta, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlan tényállást tett ítélete alapjává, az így megállapított tényállásból pedig az ügy eldöntése szempontjából releváns jogszabályok téves értelmezésével és alkalmazásával téves jogi következtetést vont le. Továbbra is fenntartotta, hogy a felperesek által előadott tényállást vitatja.

Kiemelte, hogy a tényállás megállapítása vonatkozásában a bíróság más bíróság ítéletéhez kötve nincsen, azt neki kell a lefolytatott bizonyítás alapján megállapítania, így korántsem biztos, hogy egy büntetőügyben született ítélet sérelemdíj iránti igényt alapol meg. Semmilyen formában nem értékelte az elsőfokú bíróság a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 22.M.627/2016. számon folyamatban volt ügyben hozott 46. szám alatti ítéletet, holott ezen bíróság a felperesek tanúkenti meghallgatását követően megállapította, hogy vallomásuk több ponton is eltér egymástól.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletének [26]-[29] pontjában írtakat a tényállás részévé tette, holott ezen állításait, annak ellenére, hogy vitatta ezeket, nem bizonyították. A felperesek csak állították, hogy a megvalósított cselekmények őket milyen módon érintették.

Az elévülés vonatkozásában hivatkozott az elsőfokú eljárás során általa előadottakra.

Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul állapította meg, hogy a felperesek életvitelében jelentős változás állott volna be, ugyanakkor helyesen vonta mérlegelési körbe annak tényét, hogy az I. rendű felperes maga is a jogtalanság talajára helyezkedett, amelyet értékelni kellett.

A becsület és jóhírnév megsértése alapján támasztott kereseti kérelmek elutasítása kapcsán egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett állásponttal.

[7] Az I. rendű felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a II. rendű felperesre vonatkozó rendelkezésének helybenhagyását, a rá vonatkozó rendelkezésének pedig a csatlakozó fellebbezésének megfelelő megváltoztatását.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellőképpen felderítette, jogszerűen használta fel az alperesi jogsértést jogerősen rögzítő büntető ítéletet. Elegendő bizonyíték állt rendelkezésre a tényállás megállapításához. A büntetőügyben eljáró bíróság jogerős ítélete a bűncselekmény elkövetése és az annak alapjául szolgáló tények körében köti a polgári perben eljáró bíróságot. Az elsőfokú bíróság részletesen hivatkozott a munkaügyi perben hozott ítéletre és arra is, hogy azt miért nem értékelte az alperes javára. Az elsőfokú bíróság a szabad bizonyítás elve alapján a felek előadása mellett felhasznalta a jogerős büntetőbíróság ítéletét, úgyszintén az annak alapjául szolgáló teljes bizonyítási eljárást. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az elévülés az ügyben nem volt figyelembe vehető, mivel a zaklatás tényállása egyetlen cselekménnyel nem valósítható meg, tekintettel arra, hogy maga a bűncselekmény fogalma is ismétlődő cselekménysort jelent.

[8] Az I. rendű felperes csatlakozó fellebbezésében a számára fizetendő sérelemdíj mértékének 1.200.000 forintra való felemelését kérte. Az elsőfokú bíróság nem az eset összes körülményeire figyelemmel állapította meg a javára megítélt sérelemdíj mértékét azzal, hogy az anyagi jogerőhatás mellőzésével értékelte más bíróságnak és hatóságnak minősülő köztestület határozatában már jogerősen elbírált magatartását. Megállapítható, hogy az általa elkövetett jogsértő cselekményt három különböző eljárásban szankcionálták, ezért az elsőfokú bíróságnak ezen körülményeket éppen eltérő módon kellett volna figyelembe vennie. Az elsőfokú bíróság azonban a cselekményét már negyedik alkalommal is értékelte azzal, hogy csökkentette a részére megítélt sérelemdíj összegét, ezzel pedig megsértette a Pp. 360. § (1) bekezdését.

[9] Az alperes fellebbezése nem megalapozott, az I. rendű felperes csatlakozó fellebbezése részben alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező felek sem hivatkoztak.

[11] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságtól eltérő anyagi jogi álláspontjának következményeként azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság által végzett anyagi pervezetés a kereseti kérelem határozottságához, a felperesek becsület megsértése és jóhírnév megsértése miatt előterjesztett keresete vonatkozásában hiányos volt. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére a keresetlevél vonatkozásában hiánypótlást nem rendelt el, majd anyagi pervezetést sem végzett e tekintetben, majd olyan alapon utasította el a felperesek ezen keresetét, hogy az igényük nem volt pontosan tisztázott. A Fővárosi Ítéltábla ezt a fellebbezési tárgyaláson a felek tudomására hozta a Pp. 370. § (3) bekezdése és a Pp. 370. § (4) bekezdése alapján, azonban a fellebbező alperes ennek figyelembevételét nem kérte, ezért a másodfokú bíróság azt vette figyelembe, hogy az alperes fellebbezése és az I. rendű felperes csatlakozó fellebbezése nem irányul az elsőfokú bíróság ítéletének ezen rendelkezésére.

[12] A másodfokú bíróság mindezek alapján a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 380. § (2) bekezdése alapján az alábbiak szerint részben megváltoztatta.

[13] Az alperes elévülési kifogása vonatkozásában a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak e körben kifejtett álláspontjával. Jelen esetben a felperesek személyiségi jogait sértő alperesi magatartás egy egységes, időben elhúzódó cselekményláncolat, amelynek nem az egyes elemeit kellett értékelni a magánélethez fűződő jog megsértése vonatkozásában. Az alperes időben elnyúló cselekménye egy folyamatos hatást gyakorolt a felperesek magánéletére, és ezen magatartás egésze okozott személyiségi jogsértést a felperesek számára, ezért az elévülés nem következett be, ugyanis a zaklató magatartás befejeződése (2016 novembere) és a fizetési meghagyásos eljárás kezdeményezése (2021. május 13.) óta nem telt el a Ptk. 6:22. § (1) bekezdésében meghatározott öt év.

[14] Szintén osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság azon megállapításait, hogy az alperes által tanúsított magatartás személyiségi jogot sértett, azon okból – amelyet az elsőfokú bíróság is rögzített –, hogy az alperes büntetőjogi felelőssége jogerősen megállapításra került két rendbeli zaklatás vétségében. A Pp. 264. § (1) bekezdése alapján, ha a jogerősen elbírált büncselekmény vagyoni jogi következményeiről polgári perben kell határozni, a bíróság a határozatában nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt büncselekményt. Ez a bírósági joggyakorlat szerint azt is jelenti, hogy a polgári ügyben eljáró bíróság nem állapíthatja meg a büntető törvényi tényállás valamely szükségszerű elemének, illetve arra utaló ténynek a hiányát sem (BDT2017. 3710.).

[15] A fent hivatkozott jogszabályhely, valamint a joggyakorlat alapján a jogsértés megtörténtének megállapításához további bizonyítást az elsőfokú bíróságnak nem kellett lefolytatnia, és a munkaügyi bíróság ítéletének indokolása sem bír jelentőséggel jelen jogvita elbírálása szempontjából.

[16] A személyiségi jogi perekben szükséges annak szabatos megfogalmazása, mind a kereseti kérelemben, mind az ítélet rendelkező részében, hogy mely konkrét magatartással valósult meg a személyiségi jog megsértése. Jelen esetben ezen egyértelmű meghatározás hiányzott az elsőfokú bíróság ítéletéből, ezért e körben szükséges volt az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása. A Fővárosi Ítéltábla a jogerős büntetőítéletben bűncselekménynek minősített magatartások vonatkozásában állapította meg azt, hogy azokkal sértette meg az alperes a felperesek magánélethez fűződő jogát. A másodfokú bíróság jelen perbeli esetben elegendőnek tartotta a konkrét jogsértő magatartás ilyen jellegű meghatározását is, amellyel egyúttal kifejezésre juttatta azt is, hogy jelen ügyben a Pp. 264. § (1) bekezdése alapján, a bűncselekménynek minősített magatartás, annak tényállási elemei folytán valósult meg a személyiségi jog megsértése is.

[17] A felróhatóságtól független szankció, a sérelemdíj vonatkozásában az elsőfokú bíróság által meghatározott mérték az I. rendű felperes esetében nem volt elegendő, az ilyen jellegű, a mindennapi életet is köztudomásúan hátrányosan befolyásoló magatartás kompenzációjára figyelemmel arra is, hogy a jogsértés időben elhúzódóan befolyásolta a felperesek életét, így az I. rendű felperes életét is. A felpereseket offenzív jellegű alperesi fellépés érte, bizonyítást nem igénylő tény, hogy párkapcsolatban élő személyek esetén egy ilyen nem kívánt behatás kölcsönösen, hátrányosan befolyásolta az elvárt nyugodt életvezetésüket. Jelen esetben a sérelemdíj funkciói közül hangsúlyosan érvényesült a kompenzációs funkció. Az I. rendű felperes maga is bűncselekményt követett el az alperes sérelmére és a személyiségi jogát is megsértette, azonban ezen cselekmények nem az alperesi jogsértő magatartás kiváltó okai voltak, ezért a sérelemdíj mértékének meghatározásánál az I. rendű felperes terhére nem érékelhetők, az alperes felróhatóságának mértékét nem csökkentik. Mindezek alapján a másodfokú bíróság indokoltan találta az I. rendű felperesnek járó sérelemdíj mértékét 1.000.000 forintra felemelni. A felperesek vonatkozásában megvalósuló alperesi jogsértés jellegére való tekintettel, továbbá arra, hogy elsődlegesen a II. rendű felperes irányában lépett fel zaklató jelleggel az alperes, szükség volt a sérelemdíjak közötti differenciálásra a felperesek vonatkozásában.

[18] Habár a sérelemdíj vonatkozásában az eredetileg követelt 1.500.000 forint összeghez képest az I. rendű felperes javára 1.000.000 forint, míg a II. rendű felperes javára 1.200.000 forint sérelemdíj került megítélésre, a másodfokú bíróság indokoltan találta a Pp. 83. § (3) bekezdésének alkalmazását, ugyanis a felperesek által követelt összeg nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság úgy tekintette, hogy mind az elsőfokú eljárásban, mind a másodfokú eljárásban a felperesek költségeit az alperesnek kell megtérítenie, a Pp. 83. § (2) bekezdésének alkalmazásának mellőzése okán. Mindezek alapján a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5)

bekezdései alapján állapította meg a felperesek részére fizetendő perköltség összegét, amelynek során figyelemmel volt az alperesi fellebbezés eredménytelenségére, továbbá az I. rendű felperesi csatlakozó fellebbezés megalapozottságára.

Az I. rendű felperes a tárgyi illetékfeljegyzési jog ellenére megfizetett a csatlakozó fellebbezésére 24.000 forint illetéket. Ezen összeget a pervesztes alperesnek kell viselnie, így ennek megtérítésére is kötelezte a Fővárosi Ítéltábla.

[19] A személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán az alperesnek a fellebbezése előterjesztésekor nem kellett lerónia az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 144.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket, azonban pervesztesként azt köteles viselni a Pp. 101. § (1) bekezdése és a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján. A csatlakozó fellebbezés illetéke a [19] pont szerint az államnak már megfizetésre került és azt másodfokú bíróság a felek között el is számolta.

[20] Tájékoztatja a másodfokú bíróság az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság (Fővárosi Ítéltábla) megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2023. március 28.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró